

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **M. T.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, č. j. 6 A 9/2011 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 2880 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný – Ministerstvo vnitra domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, č. j. 6 A 9/2011 – 33, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 7. 12. 2010, č. j. OAM-590-3/SŘ-2010, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 9. 2010, č. j. CPR-11260-2-ČJ/2010-9CPR-V230 (dále jen „prvostupňové usnesení“), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Prvostupňovým usnesením bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o vydání nového rozhodnutí, kterým se ruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění vydaného Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň, Inspektorátem

cizinecké policie Plzeň dne 19. 2. 2009, č. j. CPPL-6567-31/ČJ-2009-034064. Žalovaný odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a rozhodnutí potvrdil s tím, že žalobkyně podala v zákonné lhůtě odvolání blanketní formou a ani po výzvě jej neodůvodnila. Žalovaný proto přezkoumal soulad prvostupňového usnesení a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, konstatoval soulad s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a vyslovil souhlas se závěrem, že žádosti žalobkyně nebylo možno vyhovět. Městský soud následně při rozhodování vyšel z toho, že po předložení poštovního podacího archu a textu odvolání zástupcem žalobkyně při soudním jednání nelze mít jednoznačně za prokázané, že odvolání nebylo žalobkyní ve stanovené lhůtě doplněno. Městský soud proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalovaný jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že soud opřel svůj závěr pouze o dokument, který vyšel najevo až při ústním jednání před soudem. Dne 20. 10. 2010 (doručeno dne 22. 10. 2010) přitom vyzval prvostupňový orgán zástupce žalobkyně k odůvodnění podaného odvolání, na výzvu však nebylo reagováno, nebylo doplněno odvolání ani doručenka již údajně podaného doplnění odvolání. Tato nečinnost advokáta nemůže být stěžovateli přičítána k tíži. Oprávněné pochybnosti o věrohodnosti poštovního podacího archu vyvolává i skutečnost, že k jeho předložení nedošlo na výzvu prvostupňového orgánu ani při podání žaloby, ale až při ústním jednání. Soud měl předložený důkaz odmítnout jako nepřípustné novum. Další nesrovnalostí je rozpor mezi vyjádřením v žalobě, kde je konstatováno pochybení zástupce žalobkyně, a při ústním jednání, kde je doplnění odvolání popisováno jako správné. Dle § 37 odst. 6 správního řádu je podání učiněno dnem, kdy tomuto orgánu došlo. Ustanovení § 44 odst. 1 správního řádu pak hovoří o zahájení řízení v den, kdy žádost či návrh došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Žalobkyně neunesla důkazní břemeno. Poštovní podací arch neprokazuje řádné doručení písemnosti. S ohledem na to, že nedošlo k dodání poštovní zásilky ve smyslu ust. § 2 písm. g) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poštovních službách“), nebylo možno přihlížet k doplnění odvolání a tuto vadu nelze zhojit přiložením doplnění odvolání k podané žalobě nebo předložením důkazu až při ústním jednání. V případě zrušení rozsudku odpadne podmínka úspěchu ve věci požadovaná ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a nebude dán dále důvod pro plnění na základě výroku napadeného rozsudku o náhradě nákladů řízení. Je proto potřebné, aby Nejvyšší správní soud rozhodl o povinnosti advokáta žalobkyně vrátit zaplacené náklady řízení, nebo uložil městskému soudu rozhodnout o této povinnosti. Stěžovatel v závěru kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně uvedla, že navrhovala při ústním jednání v případě pochybností o odeslání, resp. doručení zásilky provedení výslechu pracovnice advokátní kanceláře a České pošty, s. p., přičemž soud tento návrh jako nadbytečný zamítl. Přesto si žalobkyně vyžádala u České pošty, s. p. provedení reklamačního řízení, přičemž kopii oznámení o

jeho výsledku a kopii poštovního podacího archu přikládá. Tyto listiny podle ní prokazují, že zásilka byla podána dne 12. 10. 2010 k poštovní přepravě a dne 14. 10. 2010 byla dodána stěžovateli. Navrhla proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta a aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatel v prvé řadě namítá, že městský soud měl důkaz předložený až při ústním jednání odmítnout jako nepřípustné novum. Předmětný poštovní podací arch totiž nebyl předložen na výzvu prvostupňového orgánu k doplnění odvolání ani při podání žaloby. Této námitce však nelze přisvědčit, neboť správní soud je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu oprávněn provádět i takové důkazy, které nebyly navrženy v průběhu správního řízení, přičemž žalobce není při navrhování a předkládání důkazů, které mají podpořit jeho tvrzení uvedená v žalobě, omezen ani lhůtou pro podání žaloby dle ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb.NSS, ze dne 21. 6. 2006, č. j. 1 As 42/2005 - 62, č. 1617/2008 Sb.NSS, a ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 - 84, č. 1834/2009 Sb.NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatelka tedy byla oprávněna předložit poštovní podací arch prokazující její žalobní tvrzení o včasnosti doplnění odvolání až při jednání před městským soudem a městský soud nepochybil, pokud důkaz touto listinou při jednání provedl a následně v napadeném rozsudku opřel své závěry o zjištění, která při provedení tohoto důkazu učinil.

Stěžovatel dále s odkazem na ust. § 37 odst. 6 a § 44 odst. 1 správního řádu a § 2 písm. g) zákona o poštovních službách namítá, že poštovní podací arch neprokazuje řádné doručení doplnění odvolání.

Podle ust. § 37 odst. 6 věty druhé správního řádu „[p]*odání je učiněno dnem, kdy tomuto orgánu došlo.*“

Podle ust. § 44 odst. 1 správního řádu „[ř]*ízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen "žádost"), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.*“

Podle ust. § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu „[p]*okud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu,* [...] *je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.*“

Byť stěžovatel odkazuje na ustanovení týkající se okamžiku, kdy je podání učiněno a kdy je řízení na základě podání zahájeno, rozhodující je právě ust. § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, který stanoví, ke kterému okamžiku je podání vůči správnímu orgánu účinné. V případě podání odevzdaného k poštovní přepravě musí být pro zachování lhůty současně splněny dvě podmínky – podání musí být dáno na poštu ve lhůtě a adresováno příslušnému správnímu orgánu. Jestliže jsou splněny obě tyto podmínky, nezáleží na tom, kdy podání došlo tomuto správnímu orgánu a dokonce, zda mu vůbec došlo. Ke zcela shodnému závěru dospěla judikatura ve vztahu k ust. § 60 odst. 4 trestního řádu i ust. § 57 odst. 3 občanského soudního řádu (viz nález Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 522/99, dostupný na http://nalus.usoud.cz, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2007, sp. zn. 8 Tdo 1174/2007, a rozsudek téhož soudu ze dne 20. 9. 2004, sp. zn. 32 Odo 180/2004, obě rozhodnutí dostupná na www.nsoud.cz). Na tom nemění nic ani skutečnost, že v daném případě počala lhůta k doplnění odvolání běžet až poté, co bylo doplnění podle předloženého poštovního podacího archu předáno k poštovní přepravě. Lhůta je i v tomto případě zachována a doplnění odvolání je vůči žalovanému účinné.

Jak přitom plyne z dikce ust. § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, ve shodě s citovanou judikaturou vztahující se k trestnímu řádu a občanskému soudnímu řádu, osobě, která podání učinila, postačuje prokázat, že podání bylo dáno na poštu ve lhůtě a bylo adresováno příslušnému správnímu orgánu. To žalobkyně v řízení před městským soudem prokázala předložením kopie předmětného podání a poštovního podacího archu, v němž je jako adresát uveden prvostupňový správní orgán a v poznámce je uvedeno „T. M. – doplnění odvolání“ (obdobně také Ústavní soud pokládá předložení kopie podání a podacího lístek o doporučené zásilce za postačující k prokázání uvedených skutečností; viz již citovaný nález Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 522/99; a podobně se vyjadřuje také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 7. 2009, č. j. 9 As 31/2009 - 231). Nejedná se však o nevyvratitelný důkaz o tom, že bylo učiněno právě tvrzené podání. Správní orgán by mohl prokázat, že v zásilce s daným podacím číslem obdržel podání jiné. Stěžovatel však v řízení před městským soudem nenavrhl provedení žádných dalších důkazů, ani při jednání po předložení písemných důkazů žalobkyní nepožádal o odročení jednání za účelem prověření, zda mu pod daným podacím číslem nebyla doručena jiná zásilka, než tvrdí žalobkyně.

Stěžovatel sice vyslovuje pochybnosti o věrohodnosti žalobkyní předloženého poštovního podacího archu, Nejvyšší správní soud však tyto pochybnosti nesdílí. Skutečnost, že k předložení tohoto listinného důkazu nedošlo na výzvu prvostupňového orgánu ani při podání žaloby, jeho věrohodnost nijak nezpochybňuje, neboť takové jednání žalobkyně bylo legitimní a v souladu s právními předpisy. V řízení o podaném odvolání se žalobkyně mohla zcela legitimně domnívat, že doručená výzva k doplnění odvolání je bezpředmětná, když několik dní předtím vytýkaný nedostatek odstranila. A v řízení o žalobě pak pouze využila svého práva předložit důkazy k prokázání svých žalobních tvrzení až v průběhu ústního jednání. Toto jednání žalobkyně nepovažuje Nejvyšší správní soud za obstrukční a nespatřuje v něm důvod pro pochybnosti o věrohodnosti předloženého listinného důkazu. Stejně tak nelze pochybovat o jeho věrohodnosti z důvodu rozporu mezi vyjádřením žalobkyně v žalobě a při ústním jednání – v žalobě je tvrzeno, že zástupce žalobkyně pochybil při psaní čísla jednacího, což bylo při

ústním jednání popřeno. V žalobě bylo toto pochybení uvedeno jako možný důvod, proč se stěžovatel doplněním odvolání nezabýval, přičemž tato domněnka zřejmě vzešla z toho, že právě v žalobou napadeném rozhodnutí bylo prvostupňové rozhodnutí označeno takto: CPR-11260-2/ČJ-2010-9CPR-V230. Dle obsahu správního spisu však bylo prvostupňové rozhodnutí původně označeno č.j. CPR-11230-2/ČJ-2010-9CPR-V230 s tím, že následně byla číslice 11230 přeškrtnuta a bylo pod ni rukou dopsáno 11260. Za této situace nelze žalobkyni vytýkat ani to, že na doplnění odvolání uvedla možná nesprávně číslici 11230 namísto 11260, ani to, že se nejprve domnívala, že šlo o její pochybení a posléze dospěla k závěru opačnému. Žádná z uvedených skutečností nezpochybňuje věrohodnost předložených listinných důkazů.

Lze proto uzavřít, že žalobkyně v řízení před městským soudem prokázala včasné doplnění odvolání a stěžovatel pochybil, pokud se s tímto podáním věcně nevypořádal. Ačkoliv městský soud v napadeném rozsudku vyslovil závěr, že nebylo prokázáno, že by nebylo odvolání doplněno, zatímco důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí měla být skutečnost, že bylo prokázáno, že odvolání bylo doplněno, výrok napadeného rozsudku stojí na důvodech, které v řízení před Nejvyšším správním soudem v podstatné míře, byť ne zcela, obstály. Uvedený nedostatek proto nezakládá důvod pro zrušení napadeného rozsudku (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS).

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ještě odkazuje na kopii oznámení o výsledku reklamačního řízení a tvrdí, že jej ke svému vyjádření přikládá. Tato listina ve skutečnosti k vyjádření přiložena nebyla, nicméně Nejvyšší správní soud neshledal provedení dalších důkazů potřebným. Tvrzení žalobkyně o včasném doplnění odvolání bylo v řízení před městským soudem prokázáno.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost proti výroku I. napadeného rozsudku je nedůvodná. Protože byly námitky proti výroku II. napadeného rozsudku (výrok o náhradě nákladů řízení) vázány na předpoklad, že napadený rozsudek bude zrušen, je i v tomto rozsahu kasační stížnost nedůvodná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně zastoupená na základě plné moci advokátem měla v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které jí vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem. Náklady spočívají v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) v hodnotě 2100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: „advokátní tarif“)] a v náhradě hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se

tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a která činí 480 Kč. Jelikož má žalobkyně právo na náhradu těchto nákladů proti stěžovateli, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je stěžovatel povinen nahradit žalobkyni k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení ve výši 2880 Kč.

Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že jelikož bylo o kasační stížnosti rozhodnuto ihned po jejím předložení Nejvyššímu správnímu soudu a nezbytném poučení účastníků řízení, nebylo potřeba rozhodovat o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikován pod č. 173/2004 Sb. NSS).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu